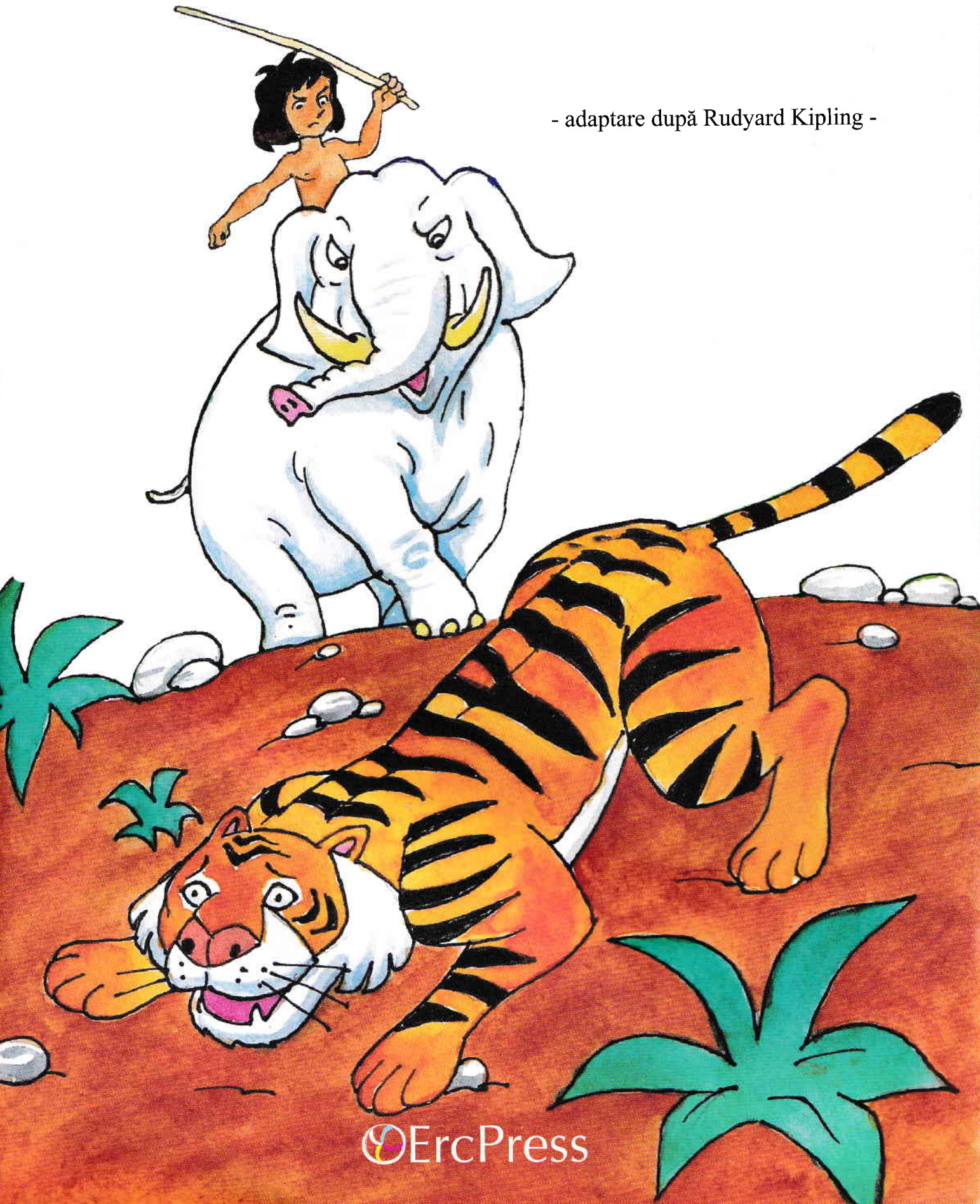

LIBRIS

We know
books

CARTEA JUNGLEI

- adaptare după Rudyard Kipling -

Povestea spune că departe de aici, într-o peșteră din munții Seeone, își avea bârlogul o familie de lupi.

Într-o seară fierbinte de vară, pe când lupul se pregătea să iasă la vânătoare, în pragul peșterii apăru o umbră cu coadă stufoasă. Era Șacalul Tabagui care-i anunță cu satisfacție că Shere Khan, uriașul tigru, șchiop de-un picior din naștere, spaima tuturor animalelor, își va muta locul de vânătoare când luna nouă va răsări. Lupul ascultă cu îngrijorare veștile. „În curând familia mea va fi în pericol.

Vor veni oamenii și vor scotoci toată jungla pentru a-l găsi pe tigru”, gândea el.

În aceeași seară, în apropierea peșterii, lângă un foc de tabără, un tăietor de lemne stătea liniștit alături de soție și copilul lor care abia învăța să meargă. Serveau cina și nu bănuiau că cineva îi urmărește. Shere Khan, căci despre el era vorba, stătea la pândă într-un tufiș. Când socoti că a sosit momentul potrivit făcu un salt și se năpusti asupra lor. Din fericire își plănuiise prost atacul. Ateriză în foc, iar oamenii fugiră. Tigrlul urlă de durere atât de tare încât îl auzi jumătate din junglă.

Nu după mult timp, aproape de peștera lupilor, se mai întâmplă ceva.

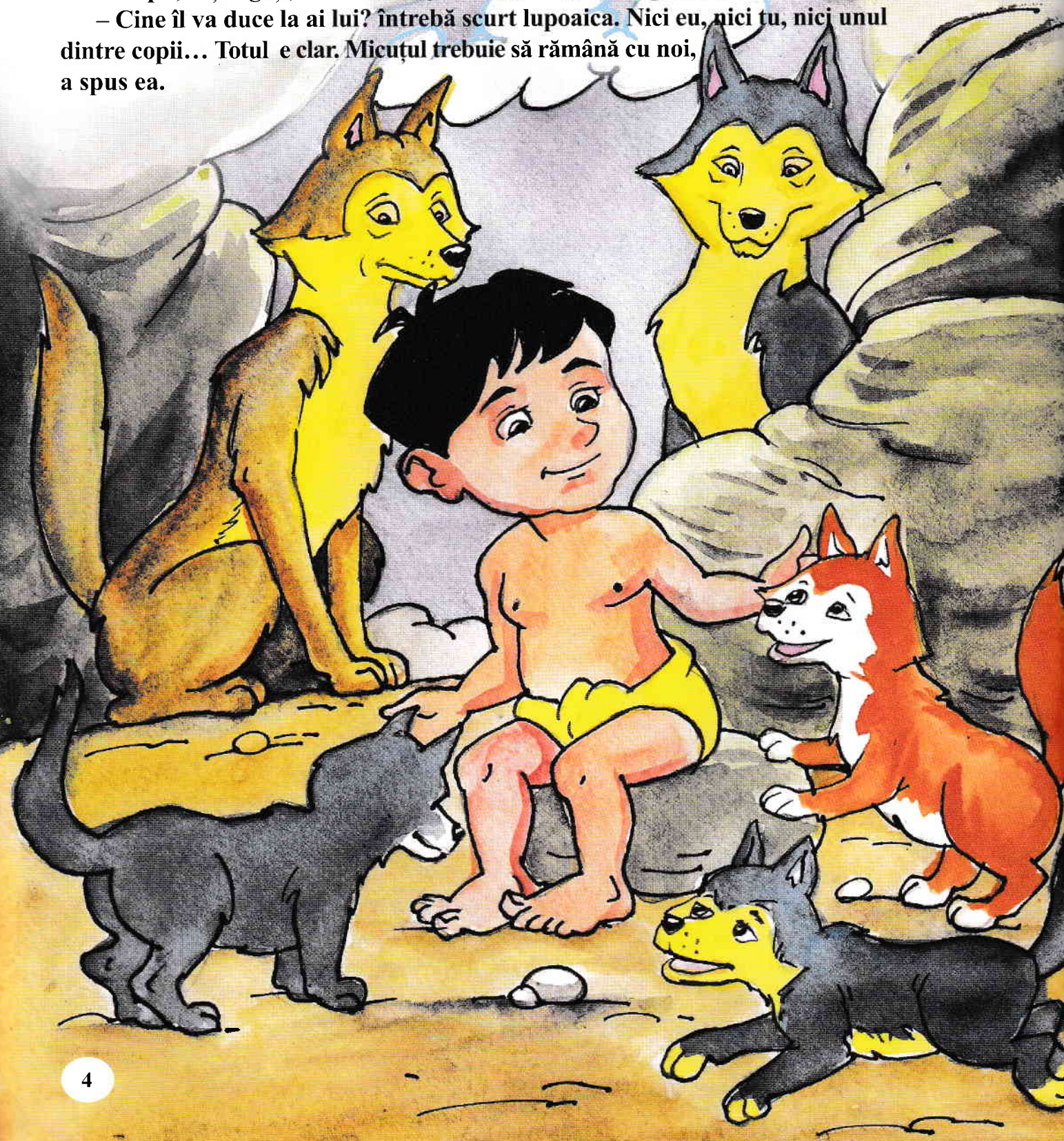
– Cineva vine spre noi, spuse lupoaică.

Tatăl lup se așază pe toate patru picioarele, își încordă mușchii și era gata să sară. În fața lui se opri un copilăș mititel, care se sprijinea de o rămurică. Văzându-l pe lup, începu să zâmbescă. Acesta îl apucă ușor de spate și-l așază între cei patru pui ai săi. Copilul își făcu loc printre ei ca să poată ajunge la căldură, alături de lupoaică. Îi privea fără niciun fel de spaimă.

– Tată, te rugăm, să rămână cu noi, au murmurat puii de lup.

– Copii, înțelegeți, este un om și trebuie să crească printre oameni, a răspuns tatăl.

– Cine îl va duce la ai lui? întrebă scurt lupoaică. Nici eu, nici tu, nici unul dintre copii... Totul e clar. Micuțul trebuie să rămână cu noi, a spus ea.

Nici bine nu apucară să hotărască soarta micuțului, că apăru Shere Khan.

– Îmi caut prada. Părinții lui au fugit, dar el e încă aici. Dați-mi-l!

– Lupii sunt un popor liber și primesc doar poruncile venite de la soborul haiticului. Micuțul este al nostru și nu va fi ucis. Va rămâne alături de noi și îl vom învăța legile junglei, spuse lupoaica.

Tare s-a speriat Shere Khan! Cu lupul s-ar fi luptat, dar lupoaicei nu i se putea împotri-vi, știa că își va apăra culcușul până la moarte. Astfel se retrase binișor, apoi strigă:

– Vom vedea ce va spune haiticul, dacă va fi de acord ca tu să crești copiii oamenilor!

În peșteră se așternu liniștea. Shere Khan avea dreptate. Jungla trebuia să hotărască soarta micuțului.

Când puii vor crește, vor merge împreună la adunarea de la Stânca Soborului.

